

อนุสัญญาฉบับที่ 127

อนุสัญญาว่าด้วยน้ำหนักรสูงสุดที่อนุญาตให้คนงานคนหนึ่งแบกหามได้

ที่ประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ
ซึ่งคณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ ได้จัดการประชุม ขึ้น ณ นครเจนีวา
โดยในการประชุมสมัยที่ 51 เมื่อวันที่ 7 มิถุนายน ค.ศ. 1967 และ
ซึ่งได้ตกลงกันให้มีข้อเสนอว่าด้วยน้ำหนักรสูงสุด ที่อนุญาตให้คนงานคนหนึ่งแบกหามได้เป็นหัวข้อที่ 6
ในระเบียบวาระการประชุม และซึ่งมีมติให้ข้อเสนอเหล่านี้อยู่ในรูปของ อนุสัญญาระหว่างประเทศ
ได้รับรองอนุสัญญาต่อไปนี้ ซึ่งเรียกว่า “อนุสัญญาว่าด้วยน้ำหนักรสูงสุด ค.ศ. 1967 เมื่อวันที่ยี่สิบแปด
ของเดือนมิถุนายน ปีหนึ่งพันเก้าร้อยหกสิบเจ็ด

มาตรา 1

เพื่อวัตถุประสงค์แห่งอนุสัญญาฉบับนี้

(ก) คำว่า “การขนส่งสิ่งของที่ใช้แรงคน” หมายถึงการขนส่งสิ่งของใด ๆ ซึ่งรวมน้ำหนักทั้งหมด
ของสิ่งของที่คนงานคนหนึ่งเป็นผู้แบกหาม รวมถึงการยกสิ่งของนั้นขึ้นและลงด้วย

(ข) คำว่า “การขนส่งสิ่งของที่ใช้แรงคนเป็นประจำ” หมายถึง การดำเนินการใด ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการ
ใช้แรงคนในการขนส่ง สิ่งของที่ทำต่อเนื่องกันเป็นประจำ หรือเป็นส่วนมาก หรือการดำเนินการใด ๆ
เกี่ยวกับการขนส่งสิ่งของ ซึ่งโดยปกติจะต้องใช้แรงงาน แม้ว่าจะทำเป็นพัก ๆ หรือเป็นครั้งคราว

(ค) คำว่า “คนงานผู้เยาว์” หมายถึง คนงานที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี

มาตรา 2

1. อนุสัญญานี้ให้ใช้กับการขนส่งสิ่งของที่ใช้แรงคนเป็นประจำ 2. อนุสัญญานี้ให้ใช้กับการดำเนินการ
ทางเศรษฐกิจทุกสาขา ซึ่งรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องมีระบบการตรวจแรงงานอยู่

มาตรา 3

ในการขนส่งสิ่งของที่ต้องใช้แรงงาน จะต้องไม่บังคับหรืออนุญาตให้คนงานในการทำงานแบกหากลสิ่งของ
ที่มีน้ำหนักอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือความปลอดภัยของคนงานนั้น

มาตรา 4

ในการรับหลักการตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 3 นี้ รัฐภาคีจะต้องให้การพิจารณาถึงสภาพการณ์ในการ
ดำเนินงานนั้น ๆ ด้วย

มาตรา 5

รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องดำเนินการที่เหมาะสมเพื่อให้แน่ใจว่า ก่อนที่คนงานแต่ละคนจะได้รับ
มอบหมายให้ทำงานขนส่งสิ่งของที่ต้องใช้แรงคนที่มีไซของน้ำหนักเบา นั้น จะต้องได้รับการฝึกอบรม หรือได้รับ
คำแนะนำชี้แจงเกี่ยวกับเทคนิคของการทำงานอย่างพอเพียง เพื่อการรักษาสุขภาพและการป้องกันอุบัติเหตุ

มาตรา 6

ควรจะใช้วิธีการที่เหมาะสมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อจะจำกัดหรือทำให้เกิดความสะดวกรบกวน
ขนส่งสิ่งของที่ใช้แรงงาน

มาตรา 7

1. จะต้องมีข้อจำกัดเกี่ยวกับการกำหนดให้คนงานหญิง และเด็กทำงานขนส่งสิ่งของที่ต้องใช้แรงงาน
ซึ่งมีใช้สิ่งของน้ำหนักเบา
2. ในที่ซึ่งมีการจ้างคนงานหญิงและเด็กให้ทำงานขนส่งสิ่งของที่ต้องใช้แรงงานจะต้องมีการกำหนด
น้ำหนักสูงสุดของสิ่งของที่จะให้แบกหามไว้ให้แน่นอนว่า จะต้องต่ำกว่าน้ำหนักที่อนุญาตให้คนงานชายที่เป็น
ผู้ใหญ่คนหนึ่งทำ

มาตรา 8

เมื่อได้ปรึกษาหารือกับองค์การซึ่งเป็นตัวแทนของนายจ้าง และของคนงานมากที่สุดแล้วรัฐสมาชิก
แต่ละรัฐจะต้องดำเนินการที่ละขั้นเท่าที่จำเป็นเพื่อให้มีการนำบทบัญญัติของอนุสัญญานี้มาใช้อย่างมีผล
โดยกฎหมาย ข้อบังคับ หรือวิธีการอื่นใดที่สอดคล้องกับระเบียบปฏิบัติและสภาวะการณ์ของประเทศ

มาตรา 9

การให้สัตยาบันอนุสัญญานี้อย่างเป็นทางการจะต้องแจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่ของสำนักงานแรงงาน
ระหว่างประเทศ เพื่อการจดทะเบียน

มาตรา 10

1. อนุสัญญานี้จะมีผลผูกพันเฉพาะรัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งสัตยาบัน
สารของตนได้รับการจดทะเบียนไว้กับผู้อำนวยการใหญ่แล้ว
2. อนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับภายหลังจากวันที่ ซึ่งสัตยาบันสารของรัฐสมาชิกสองประเทศได้รับการ
จดทะเบียนไว้กับผู้อำนวยการใหญ่แล้วสิบสองเดือน
3. ภายหลังจากนี้ อนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับสำหรับแต่ละรัฐสมาชิก ภายหลังจากวันที่สัตยาบันสาร
ของตนได้รับการจดทะเบียนไว้แล้วสิบสองเดือน

มาตรา 11

1. รัฐสมาชิกซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ อาจจะประกาศบอกเลิกการสัตยาบันได้ภายหลัง
ระยะเวลาสิบปีนับจากวันที่ซึ่งอนุสัญญานี้ได้มีผลใช้เป็นครั้งแรก โดยการแจ้งให้ผู้อำนวยการใหญ่
ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศทราบเพื่อการจดทะเบียน การประกาศบอกเลิกเช่นนี้จะไม่มีผลจนกว่า
จะพ้นระยะเวลาหนึ่งปีนับจากวันที่ได้มีการจดทะเบียนการบอกเลิกแล้ว
2. รัฐสมาชิกซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ และซึ่งไม่ได้ใช้สิทธิที่จะทำการบอกเลิกบทบัญญัติ
ของมาตรานี้ภายในปีที่ถัดจาก การครบกำหนดระยะเวลาสิบปีตามที่ได้กำหนดไว้ในวรรคก่อนจะมีข้อผูกพัน
ต่ออีกเป็นระยะเวลาสิบปีต่อไป และหลังจากนั้น อาจประกาศบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้ในระยะเวลาทุก ๆ สิบปี
ตามข้อกำหนดในมาตรานี้

มาตรา 12

1. ผู้อำนวยการใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศจะแจ้งให้รัฐสมาชิกทั้งหมดขององค์การแรงงานระหว่างประเทศทราบถึงการจดทะเบียนให้สัตยาบันและการบอกเลิกทั้งหมดที่รัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศได้แจ้งไปยังผู้อำนวยการใหญ่

2. ในการแจ้งให้รัฐสมาชิกขององค์การฯ ทราบถึงการให้สัตยาบันอันที่สองของสองประเทศแรกนั้น ผู้อำนวยการใหญ่ จะต้องแจ้งให้รัฐสมาชิกขององค์การฯ ทราบถึงวันที่อนุสัญญาฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับด้วย

มาตรา 13

ผู้อำนวยการใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศจะต้องแจ้งให้เลขาธิการสหประชาชาติทราบถึงการจดทะเบียนให้สัตยาบัน และการจดทะเบียนบอกเลิกทั้งหมดที่แจ้งมายังเขาตามความในข้อกำหนดของวรรคก่อน เพื่อการจดทะเบียนไว้ตามนัยมาตรา 102 ของกฎบัตรสหประชาชาติ

มาตรา 14

เวลาใดก็ตามที่คณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเห็นว่าจำเป็น อาจจะขอร้องไปยังที่ประชุมใหญ่ให้ส่งรายงานการดำเนินการของอนุสัญญานี้ และอาจจะขอให้มีการบรรจุคำถามเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงอนุสัญญานี้ทั้งหมด หรือแต่บางส่วนไว้ในระเบียบวาระการประชุมได้

มาตรา 15

1. ถ้าที่ประชุมยอมรับอนุสัญญาใหม่ซึ่งเปลี่ยนแปลงแก้ไขอนุสัญญานี้ทั้งหมด หรือแต่บางส่วนแล้ว และหากว่าอนุสัญญา ใหม่มีได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

(ก) การให้สัตยาบันอนุสัญญาที่แก้ไขใหม่โดยรัฐสมาชิกให้รวมความถึงสิทธิในการบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้ทันที โดยนิตินัย โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของมาตรา 11 ข้างต้น ถ้าและในเมื่ออนุสัญญาที่แก้ไขใหม่จะ ได้มีผลใช้บังคับแล้ว

(ข) นับแต่วันที่ซึ่งอนุสัญญาที่แก้ไขใหม่มีผลใช้บังคับแล้ว การให้สัตยาบันอนุสัญญานี้โดยรัฐสมาชิกจัก หายยิ่งลงเพียงนั้น

2. ไม่ว่ากรณีใด ๆ อนุสัญญานี้ยังคงมีผลใช้บังคับอยู่อย่างเดิม สำหรับรัฐสมาชิกทั้งหลายซึ่งได้ให้ สัตยาบันอนุสัญญานี้ไว้แล้ว แต่ยังมีได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาที่แก้ไขใหม่

มาตรา 16

ตัวบทของอนุสัญญานี้ ทั้งที่เป็นภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสมีผลเท่าเทียมกัน

วันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ : วันที่ 10 มีนาคม ค.ศ. 1970

วันที่ประเทศไทยให้สัตยาบัน : วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2511

ที่มา : กระทรวงแรงงาน <http://www.mol.go.th/en/node/3413>